

شدی که تن خاکي بيان جان ما عالمی گشته ز فیض غم دل بايل ما کس ندانست ز مردم که بود اول ما که بقولت نشود گفته نانا قابل ما رفت بر بند که اینجا بود منزل ما	این جهان مستاد می بیان بر ما تا چشم روی تو در دل نهی مگر جان ما تا که خیز ز می چشم تو نیدم چشم نیستم پیش زجانی ما زان آن می رسم دل بر دنیا چو صفت نام خبر از جان ما
گر چو غنیا بوسس ما بده کنم نیست عجب که بر این آب سر شستند از اول گل ما	
که دلم زد دست صبا ایست چو غم و کشته تا چو غمت بود که دلی ز خون لبور غصه لیا با بدر و حجاب ساویان ز غم و حشیش مرها دو جهان بجنب جلال تو چو پیش رویه شمشیا که پیش رخ کافر برین دل و دین بر روی تو شده ام حشر بی تو در خاک ره صبا ز سواد طره خال لب زیبا ضحیه غنیا	بسیج سبقت بصر منم که ز عشق تو بود شمشیا چو چنگ عیش و طرب لب جام ما بده بی شمشیا کسی از بخت صوفیان سخن آورد ز تو بود شمشیا رخ کن شهر حال تو قدس و زرد کمال تو تو چه صورتی تو چه مظهر تو چه ایست تو چه جوهر بفروغ لاله روی تو بنسیم سبیل موی تو ببخش تو دیدم نام عجب شند ز در زده شمشیا

حرف الف

همبند مسدود تو چه فلک چه سمر و چه کوه که هر که را که توئی توین چه خبر ز خویش تو	بمشکان بسو تو هر که شایسته تو مجاز من ای شبی من جز بی حالتی		
بمشکان	در علم دین در نه صد	من محمد حسرو لو کشف	بمشکان
نوشم بقدرتی که لب نشد آب را نابست کند در دل شب آفتاب را رستم که می پرست کزین شتاب را عشق حسرتم کرد با خور و دوا را آباد کن ز طلس گران این خراب را پشت پنگ کوه و درل غاب را بشکسته کانه سرا و سیاب را باز آبی و دور کن ز دل مار عبث را	شده دین شکر شده جبار	علم شرف حکم بخت	باشد اگر دست تو زنده باد را نما جمال خوشتر از زلف مشکین ساقی اگر شراب ازین خم دهدند ما بیدار باد و دیده بخت که از ازل کار شراب اگر چه بیست ساقیا نازیم با همی تو که بشکست از نگاه نار دست کوزه گر کل پیمان کند مار بدل و راق تو جان ما بود عهد را
بمشکان	سینا کرات بدم آتش زید	بمشکان	
بمشکان	بگر دست ساقی مشان سرا	بمشکان	

دید هر کس نظری گوی ز نخلدان ترا جز دوصال تو که اعجاز سیاح داد عجب بی شکر بخت بد بند بگرد رستم بحیبه مقصود بجان آید دل دو ختم دیده رعیت دل و دین ره عشق خواست تا کشته تو زنده جاوید شود هر فرمان ترا از اول و جان فغانند	گوی که دید دل او خم چو کان ترا کیت بازنده کند کشته هجران ترا بندای نوشن بان گریب و زلفان ترا بسکه پیمود بر کوه و بیابان ترا مانودند بمن سوزن مرکان ترا آب داد آنکه چو پیکان هر مرکان ترا کیت آنکونند سه خط فرمان ترا
این شنیدم که چو سینا دلش از عشق خورشید دیده یا قوت گر نطق در فشان ترا	کند چون کو کهن از عشق ستم مریشما عشق روی تو چو شیر آمد و دل مریشما گر چو لباس بود همیشه اندیشه ما پرورش یافت از روز زایل مریشما ز آنکه حورشید بود در فلک مریشما
دیدم آنخسرو شیرین خیا پیشما آهوی حسرت تو آنروز که دیدم گه ستم از نمودم نکند کار بگو عشق ستم تو سستی باز و ما با بد ز آنکه ربه ماند میریم چو تم بامی و با جام ستم	کند چون کو کهن از عشق ستم مریشما عشق روی تو چو شیر آمد و دل مریشما گر چو لباس بود همیشه اندیشه ما پرورش یافت از روز زایل مریشما ز آنکه حورشید بود در فلک مریشما

کشته و قازیب شیرین منی و نغمه نازنا		بزم ما کوه با شکر نسیم ترش نازنا	
گر بگویند که سینا سر زندی دارد		گو که این است بود شیوه نغمه نازنا	
از بس غم آموخته در بیم تنه را		خورشید ز رخسار تو گل پرست را	
یا قوت لب لعل تو تا زنگ پیروزیت		دخون شده از غصه حقیق بیخه را	
آیات خط حسن بوسته زوز و زکوه		چون نامه حق نام رسول شده را	
هر کس که بچشم دل خود روی تو برآید		صد جا بکن است سر او دهنه را	
بالای تو از راستی انگلیش معنی		خم کرده نگر قامت سرو چمنه را	
ما عشق جمال تو بزد کو سر صباست		برده است بغارت مثل محتاج و غنمه را	
ساقی چه بود جام بد به طس کرانه		از دست بنده بجز خدا طبع دهنه را	
تسخ تو حراشش بود آنکو نخرید است		بزن چو شهیدان تو خونین کهنه را	
با این همه تلخی جهان منطوق سینا		بمهر خورشید	
از لعل تو آموخته شیرین سخنه را		بگلزار	
حلقه زلفشش به نعل بدست آید		هر گره که از آن کشود دم دل بدست آید	

بار چو ندا من گیل بست آمد مرا هر که دیدم مستی لایققل بست آمد مرا خار میختم گلی حاصل بست آمد مرا چون دیدم مرگ مستعمل بست آمد مرا بود پای ضروری سحر کل بست آمد مرا چون که دیدم دامن قاتل بست آمد مرا هر چه زانچه آب حشر کل بست آمد مرا	تا نرا نوناقد اشک گرفته هم منکل بست بهوشیاری چه استم جویم بود ز کیش خط او اندیشه میکردم که رویشین جلوه کرد آبتیغ عشق او کفتم شفا می حاجت میشنیدم کوزه که میخفت باشاگر خورشید جان برقص آمد مرا وزیر ز شمشیر زینت دوش چون چاه ز تخم اش پاید و نظر

و صل خوبان با چو سینا سهل می پیوستم
 چون گلچین کردم بسی شکل بست آمد مرا

پرسن از کوه شمشیر نظری نیست ترا گزند زدی قلمند نظری نیست ترا چه غنم از زانکه کلاه و کمری نیست ترا زانکه جز خون جگر حضری نیست ترا همچو خورشید جانش مری نیست ترا	تا که از کوه شمشیران خبری نیست ترا برو ای کجا که در ندیب با دو کشتن بند پای دل سلطان چو بود باج سرش طمع از خوان فلک ایدل غمیده ما ای فلک که چه ترا پرده کیانند و

حرف الف

در بیابان وفا سفری نیست ترا در بجز عشقش کهری نیست ترا	خزین دشت که خار جانتدیشم کر چه ای تیغ حسنه از کمر راسته	
	تا ترا هست سخنهای باز در سینا عشقور که کف سیم وزری نیست ترا	
کرده ام دل باز زلف پریشان ترا دیدم ای سخت گان هستی پیمان ترا دیدم در خواب مگر ز کس فغان ترا چون بودت شده در چشمه حیوان ترا آرزو دیدم دل سخت چو سندان ترا دیدم آرزو ز که دل زلف پریشان ترا	جلوه داد که رخ چون سیه بایان ترا و گرم عهده تو چون باد نماید گریه سخت بیمار نماید بچمن گریه مست انکه جامی بزوار نیکه ما آنحضرت مهر کس هیچ بر او نقش نیند جانان داد از آفتگی صدف عشاق حشر	
	چشم خود و خسته سینا بجهان از خمیر تا که بشا زده بدن باوک مرکان ترا	
چشم معنی باز کن کاینه ذابیم ما که مسجد بدم پر نماجا بایتم ما	صحنه ایجاد در سلوچ آبیایتم ما در ره میخانه که با باده نوشتان بمقدام	

گاه بازشخان آمد در طوبی کجیما	گاه بازندان ست اندر خرابایم ما
نور مصبلح معانی را بصورت تویم	بزم مشکوی خرد در شمع مشکوایم ما
شکر گلک دست قد ز غشش بند فکریم	جوهر جبرام خلقت مظهر دایم ما
کر چه شرح شکر ادر سوختن برود اینک	کوه قاف نفی را سیمز ایشایم ما
ظالمان را عاقبت کوه شود در شاد	نیک و بد را زنگ پاست مکانایم ما
مشکل بی فلک فرزین او از ما پرس	زنگه گر شاه ار که ادر حل او مایم ما

کر رشیا هوای خانه دل در سر است	کعبه کوی صفار سے و میفایم ما

تا که وصف دهن تنک تو شد پیشه ما	بچاکس میر در راه بانده کیش ما
تقیه قرناد شد از خاطر خلق	تا که در عشق تو شد ناخن چشم تیش ما
با چنین جوشش که بر خط می عشق بر است	تا بکی آورد ایسنگ دل این شیش ما
بجان دگری وصف تو خواهم کرد	کاین جان تنک بود در بر اندیش ما
خون بنافش چون خالان ختن چین بند	شیر افلاک اگر بگذرد از پیش ما
بجب گرم از سدره و طوبی کند	آب محروک شد که که بخوردیش ما

نیت روزی با او پرستی سنا کار بود عادت با شیوه پایشنا	
روی بودی مشکین چون روز در دل فصل زود دندان و ان بالهای یاد چو مختصر آب حیوان حالت کوشک اشب شربخ در اکن باشک مرکب بگذارت با بوسم چو نخاک ستم مرکب گفتا میرت میت با هست معرب میدید اگر که یوسف خود این تر عجب این میت و آئین دین است هر چه هست	ای پیش راه رویت خورشید کم ز کوه با بانگ چنگ شب شمشیر تا روز با چشم شوخت بر روی چون طیب و پیا ساقی بیاد لعاش تا ستم فراید که بود بر رکابت شرط ادب بنا گفتم که روی دمویت بگو که ام بود دشمن برید از عشق همچون بان مکر بر دوستان نمیی با دشمنان نشینی
شب بیز چو با هست شمع مجلس افروز سینا همیشمار و اوقات روز کوکب	روی پوش ای تریابی و لغز بی نش اگر چه نوش میر نه شود
گردد رفت طاقت و از دل سبب حیف از لبان لعل تو زاید از او حبت	

افسوس از دولت که ندار و سرب می گفتم که باغ رو تورا میوه بود گیردش اهدان جهانت هر غمان آه از دمی که برده فروگیری از جان میوخت خلق را همه از تاب عشقش خیر و عی آتش دل و دوزارم	زیبایت اگر چه برونت است کفتاب بخند پسته بادام و نارنج پوستد حسروان زمانت هر کسب زینگونه دل اگر بری روی در حب خورشید را چو رویت اگر چو در شب ز همان که از فرزند است در شب

خبر از	جانا مکن بر آنچه براید دست سینا بسج روی غنید شد ازین	خبر از

مگر ناه مهر افروز همان من است مرا از وصل آن باه پری خسار پیدا نه چندان باغبان ببوستان آرزو مند چو ببل در سخن بودن بد شرط عشق ز نهر تو خورشید خمر گسی یاران نیایشین بگویشوزن بکن بط و بط	که از خورشید خسار خوش پور شد فلک اندر قبا خورشید در پیر است که از روزگار کاشانه رنگ کشت زبان با لاله رویش چون شمشاد دل چو نخاله ز نور روزن در شب بر غم دوستان جانان پاک دشمن است

جهان بر چشم بخواران چشم ز سوز شب است که دست بخت خواب آلوده ام در گردن است که اندر آیین سنبل کلام در دامن است که کس منت نخواهد کرد و کس شکر بن است که بابوی دلاویزت چای لادن است	مکن منم بنم هیچ اگر غیر از رخ ساستی بیدار شتی بنم درون بستر رحمت زلف و چهره اش دیگر نباشد حاجت سکن از خنده بوسه هزاران فندوق است بنویم کل شو شم مل نخواهم لاله سنبل

چو سیامی ندانم از کد این خوشه سپهر
 که سنبل دست کل جزوار و سیرین من است

تا بگویم نیمه شب از کوه سرزده قباب گوی از کافور و چو کان کن کند از شکاف بر بر کنخیر و در مهر افرا سیاب سایق بار خیز و کن از باداهم مشرب است اینکه می نیم بیدار است یارب ما نواب دیده کس مرگ فرزوان شود آتش است سجایب از در آمد چون مشرق قباب	از حسرت سایق بار گیر یکیا نوبر است جز خم زلف تو و سبب ز نخلت که بد دل من بر چشمه خورشید کان بن است خسرو صفت نهد تا در دل من کج مهر با ده سر جام در کف یار در بر کل پیش غیر با قوت لب که با ده نگین ز شود دوش کنین بر سنگین دل سیرین جدا

برفاندم زلف او حی تو ارتب با بوی	برزخ چون آفتابش تا دل شب رشتیها	
	تا که مهر عارضت بر بنیه میبایست بر در آتش نعل هم شش سر زوید نهوا	
ز آنکه دل شد ز آتش عشقم کباب تا نازم خویشتن مست و خراب ز آنکه بنیاد جهان باشد بر آب از کندر پستم و افراسیاب گر کند داشتند مردم با ثواب مست عشق تو کجا و اند حساب همچو مه باشد پیش آفتاب گر نمائی ایرومخی دل حجاب	سایقا بر نینروده جام شرب کی شود آباد بنیاد طرب گر نهادم دل بی عیبم مکن با خم زلفش مگو چندین سخن چون توان بوسیدن از زوید چشم ایکه گولی می مخور بیش از سه جام جلوه خورشید بار خنار تو از خجالت ماه پنهان شود	
	گر چو سیناروی تو نیم شب باز گرد زنده نخر ز خواب	
در بند شد بخلقه موئی تو آفتاب	بکشاز تا که دیده بروی تو آفتاب	

گر بر عد کشد ز سوسه نقاب ابلی اگر نیافت ز جوسه نقاب چون نشسته بر سر کوسه نقاب افتد سجده بر روسته نقاب باشد از آنکه بادید پوسه نقاب زینو نکوی یا که ز سوسه نقاب چو کان تو ز عنبر کوسه نقاب	خند ز تیشین یکی دست تا بچشم پیش از می داشت چو کل ز سوسه نقاب بز خواسته بعاشقت ز راز چو ای سر و قامتی که نمائی اگر قیام در هفت بحبه کوی تو چون مار است آفتاب تو را ای سپهر از روی و موسی کوی ز سوسه برده کاست

سینای نکتہ بیخ ز منت توست بس
 ایکل که ترکشته بوسه نقاب

ای صبره نوش شسته در باب مار چشم بروی تو مخراب با عشق تو چون مراد خواب سخت است سداق روی آفتاب چه خار و چه خوابگاه بنجاب	بی لعل تو دل قناده در باب هر کس سومی قبله گذر و کس گفتی که شبی بخواست آیم ای محمد دوست منی نه آیم دور از تو اگر شبی بچشم

با سحر که بخاک آمد از آب که جان نبرد ز دست قصاب بچو به بخشش از آمد و غصاب	دانی ز شوق یار چونم با عشق تو ام چو کو سینه به خوا سحر اگر مر عین عشقت

وقت است که جان بر او فلک سنا چو رسید وقت در باب	در وقت که جان بر او فلک سنا چو رسید وقت در باب

عشق ز مریت کز خانه درویش خسته از ظارم کاشانه درویش کج او در دل ویرانه درویش نازش نیست که پروانه درویش بندی از سحر صد دانه درویش بنده همت شادانه درویش بخود از باد مستانه درویش خاک روبر در میخانه درویش چرخ کمر گشته در دیوانه درویش	عقل مرئی ز کتب خانه درویش آفتابی که بود شسته ایوان فلک نمر توحید که کسیر حیاتش خوانند شمع خورشید که انجم همه پروانه بیخ حس نیست فلک شش حجاب راگان شاه، محکم که بود تکیه کس مالش چرخ عقل کل با همه خود دار و بهیجا خویش جبرئیلی که بر پیشش برین با فرشت چون دم از عقل زخم شکست و در زندگ

ایک سنا خبر از سر و جانش نبود ست یگر عه ز پیمان درویش است	ایچو زور است ندانم که در غم خوش است قد موزون تو سر وی است که بازش است	آنجا درخ وز لعل تو بهم بود است چشم جادوی تو ترکست که کارش است
حالی در لب جان پروریت لعین است افت ملک بعم غمته دین عرب است چکند یخیز از خنده آن زیر لب است گر نهم پا بر کوی تو ترک ادب است باوه در جام کن امر و کرد و طرب است	دم روح اقدس از پا سپهریم بود خال بندوی تو آرزو که دیدم تنم انگه بر گریه ما خنده ز ندانی سبب سر قدم ساخته ام ز آنکه بر اهل ادب سایقا حاضر و مانع غائب	چو جام با دوش پیش لب تو بخون است جان مردم صحرانین چه منت است سایب باغ و دین چگونه با بره لطف
بهر کیبوش شیرین ز دانهش سنیاست جان چو پرنده لب آبد و دل در طلب است	دگر بین که دلم دور از لبست چون است که آستان همه از شک چشم مجنون است ریخ عشق تو پیرانش بر از خون است	چو جام با دوش پیش لب تو بخون است جان مردم صحرانین چه منت است سایب باغ و دین چگونه با بره لطف

گوینا اگر توست یل آب روان چو پادشاه خیالت گزوغ عدل کسی که منع و طاعت نمودستی تا مکن بروی خود اغنت زلف چون سخن گرفتم آنکه ترا باغبان بود سپرد	که شک دید پاهمش از آب چون است بوصلاح که عقل از سرای بیرون است مگر نذیر لب غسل دست میگون است که سخت حالت دیوانگان گرگون است کجا چو قامت بجوی بار موزون است
پیش از این ستر میجا بود سینا ۷ اگر که دولت جسم حشمت فریدون است	
یار چون دوست گرفت غم غیاری است ای طبع نسیم دلهای ایران روزگار عاشقان را بنام حسن خود ای بو صف کلهزار چه غم از آنکه بشد فضل بسیار با چنین قامت موزون چرا می در باغ خود تو ای سرو قد سیم تن هنر سبزه چین ما که باشیم که بر خاطر پاکان گذریم	کل پسندار که بی سر زین خاری است بپزسی که مراد شده بیماری است تا بدانی که بجز گوشه خریداری است بست که مرغ چین زمرنه تازی است بکت را میتوان گفت که قیاری است ماه را میتوان گفت که گفتاری است خاک را میتوان گفت که مقدری است

کز بسجده مراد شده ز ناماری هست	زاهد اطهره تر ساجد با زوره دل
	گر بگویم سپندار چو سینه شب در روز خرم ز رو تو خوردن مگر مکار می آید
خط تو به دایره از شک کینه است تا با طهرت بر کت سبز دیدن است گامی تو در کلین فر دوس چو پید است ز ابروی کجبت تیغ بخورشید کینه است بی لعل تو از سبک از او قطره چکید است از پرده مگر گوشه ابروی تو دید است علوای لب لعل تو کس نخشید است از بار غمت چو تفکام است چینه است	نوز از سر رو تو بخورشید رسید است خاری شده در دیده و دل اهل نظر است چون چشم تو سر که نبود آهوی صحر است دعوی بر روی تو مگر که در جنت است دیبا شده که گوشه از گوشه چشم است چو نموی تو در نهنگ کت کاسته دیدم در شش زبره است چو سن لذتی از پیش بس با زبانه دنی غمت بر دل مجروح
	منع دل سینه بشد باز سینه ام ز امروز که بر یاد هوای تو پرید است
حالت این دل دیوانه نداند چون است	انکه از دانه و شدگان بیرون است

در قامت ز عجب کر که بخود باز آید	از استیسی از اعلی لب می کون است
بشک سر نم بین زرد بر دم گوید	که دل خونه از دست فرقت چون
که نبی ز رخ لیلی در خود با خبر پی	میست آید هات سلبه که با مجنون
خوشم آید به و ای قدت از سر دمن	گر چه باشی مو با لای تو ناموزون است
با چنین حسن لافروز که رخسار تراست	بخت انکس که درانی ز درش میمون
جو بر عاشق بچاره میکند مسند	بی سبب جور نمودن روش کردون
اشک چشمش بگرگ بر سر دریا دوری	زانکه یک قطره و مایه صد همچون است

گر چو سنیاتم از جور فلک کاشته شد
شکرته که عمت دولت روز افزون است

زنک خناست که بر دستت سیمین است	یا که از خون شهیدان غش ز نیکین است
خال بر عارض اغنچه و مان چه آری	نقطه از غایبه بر برک کل سمرین است
هر که آنحال سیه دید بر رخسار گوشت	کوفی اندانه که ز در راه بر آدم این است
این قدح را که تو نبی زل فریاد است	می مگر رنگ در او خون دل شیرین است
ساقی سیمین از خط فرودینه جام	تا خط جور شراب آر که فرودین است

چون ننورد که ز تو آنش اندرین است چون در آید که غم اندر خم و چین است عجب آنست که پنهان بدیش پر دین است راستی با قدر مجوی کون برین است	برکت نازیت امی غیرت خوبان حکم دل سودا زده زان نسل زلف سیه که از زده اگر هست دمانت عجب باغبان گر که بسرو چشمش نغمه

تا کند وصف دمانت بخت بخت
 همه گویند که سینا نغمش شیرین است

بیاد رود تو شب در پی حرمی شبان زلف تو پیوسته در می با آرزوی هوای تو بال و پر می چه سالها دل دیوانه در در می اگر که دست منت در میان بر می که آتش من از این آب نیز تر می که از ضد آبلک کوشش بر می میان فرق من تیغ او بر می	دلم بچلقه زلف تو دوش در می گشت اگر مدار قدر در شب پس ز چه رو هر آنکه نکند که زود آسمان بزع دلم که تا با سلسله زلف تو قدر و ربه کلاه گوشه ام از زین سپهر بگذشته مگو که آب من آتش نشان بود مانع چنان خردش بر آورد چنگ دوش از دل ز تیغ عشق قلم شد اگر که دست کعبه

بر شب که می تیغ نبرد می بینش
بیاد فعل تو اسس در زبان بگر می کش

بجز سیر تو بودن چه آمدم از دست
عجب از آن دل عاشق گزین کند بخت
که روزگار صبح قیامتش بیوست
بر پیش قدم بند تو جز گمبایست
که هر گره که ز زلفش کشود بر لب
کیسکه با تو دارم ماعنی نیست
زمانه تا سر زلف تو چون دلم شکست
خراب باد لعلت چه بود بیار دست
کدام دل که ز بیکان سنسره تو بخت

زبان کند چو عشقت مراد دست بست
بدم زلف تو افتد اگر دلی نه محب
شب فراق تو را چون نسیم تو پایانش
چو لاله بر دین دل دهم که نماید
رذت بار صبا عقد است بر دل
ز عشق روی تو برخواست از سر در جهان
بکار حلقه دیوانگان شکست افتاد
ایسر زلف تو چه حاصل و چه دیوان
کدام جان که ز هجران تو لب رسید

امید هست که روزی ترا بکوشد
چنین که گفت سیرا بر زد دست بست

دلها سیرت سرودند سلسله است
که تنگی دینش به سحر غنچه تو در توانست

از دست جو رو خالیش که نیارم کرد	از کز چسنگ دست میضمنم ولی در بخت
کر لعل لب از بوسه ام شفا بخشد	که در دین دل من زبان دوزخس عادت
که گفت خرمن پیران با پرس سوز	ز تاش تو که آب جوانیت در جوت
مرا اگر که بگویند بیکناه که کشت	بگو که کشته پیکان آن گمان بردا
گویی بر رخ ز چپا جا حال و خط است	که هر چه را که بینی بجای خویش بخت
نیوری نو که از ستمش نشان خواهی	هر آنچه را که بنیم دلیل هست او است
قدر نیست شد از غم ز ستم ز ستمش	عجب مدار که چو گمان همیشه در پی گوشت

هر آنکه از دل سینا سرع میگیرد
 بگو که بسته زنجیر زلف غالیه بوست

خند کوفی لبم چو آب بخت است	اینچه آبی بود که اشک است
بنشین تا که فتنه زبانشان	کز قیامت قیامت می بر خاست
وقت شد کز جای بابایت	کج نشینم نکویم الار است
چه بود سحر سامری کای بنجا	سخن از موسی دید بعضا است
در دلم یک غم است میان آید	که سرزم رستان دوزخ است

اینچه دانه بود که دام بگاست	منوع دل شد اسیر حال لبش	
	کست سینا که از کند تیان زندگر که بو علی سینا	
بوی تو که مرا کار سپهر ز میکشت که از خیال تو بوشم ز سر بدر می کشت مرا ز طالع بدیش در حسر می کشت بجای خواب بشیم چو نیشتر می کشت چه جای با که بر پیش فلک سر می کشت که عقل کل ز چنین ماده بخیر می کشت یاد قدلبت در دهان شکر می کشت عشق ماده لعلت خراب تر می کشت	اگر که دست منت در میان گرمی کشت حال روی ترا دیده چون توان ببید بطرف ماه ترا خفته بود عقرب لبت شب فراق تو جانما خیال مرگانت مراد اگر طلبی با پی نه بدیر معنائ شراب عشق چه خورد کجوز خوشتر است بشار دست فراق چو رهنسیر مخوردم اگر چه بود دلم از شراب هجر خراب	
	بدام عشق گرفتار شد دلک سینا جزای آنکه به پیرامن خطر می کشت	
معنی صفت نیرسد بنهاست	یافت ز خط مصحف جمال تو آیت	

چونکه بدیدم ترا چه جای شکایت که بکنم رو بدیکر پس بجمایت تا که بشویم ز آب خط خنایت گو بکنم از شب فراق حکایت بنده چه سازد و پادشاه ولایت گو که بدوزد و تیر چشم درایت که که چنین است راه در رسم عنایت خون دست این بچهره که در است	که چه شکایت بسی زدست تو بودم مرد نموانم زدست جور تو جانان نامر سیاهم پیر باد و روشن روز سیرت شود زلف تو از چشم غسل نیار و عشق نخیر بر ارد تا که نه بندگت عشق سبزه جادو چهره نمود و رفت و هیچ نگویم سرخ بسین رنگ زود منکر عشقت

روی بسینا که سخت بود را
 در شب تاریک پیرانج هدایت

قوت روانم حواله کن بدویا قوت تا که زیا قوت غسل است مرا قوت تا که نسنم ز سر و تنم تا بوست که که بیدری بیخ دیده جا بوست	ای زدی قوت تو روان مرا قوت نیست و گر خسته منبت دینا گفته ام ای جان ببا و قد بلذت دیده بر کس ز شرم خویش نینختت

چشم تو از ناصحری معلم ماروت دیدم اگر گو بکن ز دیدن ماروت دیدم اگر یک نظر بگوشه ابروت گر چه شدم از غمت شکر و قوت	بر دست او دلبری بر بی رسته دل نهادی عشق در زوی شیرین ماه نواز بختش نهان شدی از چشم باز لبش عشق را در سے تو دارم
در چشم زلف تو سالها دل بسینا کشته چو یونس مقیم در شکم حوت	
داین لب و دندان این بیان گستا انگه غنود است شب بستر حست مینت عجب زانکه خون در چهر حست ز کس اگر فهم سینمود قبا حست چشم تو آنم خوش طریق و قبا حست مات کند شاه غفل از سها حست تا که بکوسه نور و کتم ز چها حست تیر بکند چشم صبح از صبا حست	انچه چالست و جلوه است و صبا از دل بیچارگان غنم خبرش میت خون دل از دید لام اگر که فرود میت دبر حست نمی شکفت به بستان دید آه که دل برد ز بر خلق اینهمه زیبا سنے رخت عجبی میت میت مرار نهما بجز تو عین سربا شب شد از چهره پرده بگر که نور میت

تائیر حسن یافتد ویتو سینما
می تشاند بدل خذک فصاحت

خضر خفت با دوسه راه بجای
ابروی شکر و قدر نباست
گر دسپه بوبنه از لب بر است
ابروی تو سبکرم ارد وصلوات
چون حسد اندر رخ ر نیات است
قطره او مایه صد چون فرات
مادسه از دولت حسن زکات
چون خط و بجوی تو نبود نباست

ای لب تو چشمه آب حیات
چاشنی قدر تو بر ده ز سبک
جان کسیرم تازه و دل زنده با
طاعت من ضیاع باطل شود
ای شده در عرصه عشق تو شاه
اشک من اندر غم روی تبیین
بر من سبکیم به از عمل تو بس
کاشن دنیا هم بهین دیده ام

تاکیش زنده جاوید باز
بر سینا گذر اندر وقت

کرده دمانت دلم پیچ ضیافت
بر دست ابروی کل بنظافت

ز کس مست تر بود سر رفت
آتش صفت چو جلوه کرد بستان

نیست دلت را هیچ رو سر ز نیست که چه بصورت بسی است بعد ماست بر دل از دست عاشقان بجز روی تو یار برگ گل بود بطاعت با تو گشت از ستاره مر با صفاست تا که چه زاید ازین معاطه آفت بر در دل زد چو عشق کوسن صفاست	خوبی حسنت اگر چه فرون است نیست معنی میان ما و تو دوری چشم تو نازم که دوش از سر تنی قد تو یار و جویبار بسا که چه بود پیش نورش از همه بجز مادل خود را بر دقت تو دادیم غسل همان به که رخت خویش بندد
دیدم چو سینا ز ابرو سسے نوند و در آنکه ندارد تیغ عشق مخافت	
در نواز فرزند مرغ خوش کمان چو نیست رنگ گل بوی سمن کجست بجان چو نیست حالشان در غم آنزلف پریشان چو نیست بکواز دست فراق در کنعان چو نیست دوز از بختی آنکست سلیمان چو نیست	بکوا ای باد صبا حال گلستان چو نیست پنجه بکشاده دلمان دیده ز کس شده جمع عشاق که آشفته تر از موی تو نه بانوی مهر که خورشید فلک نند به است اگر ت دست دهد که بر اهرمن کن